

Katoavat ja katoamattomat aarteet

"Älä kadehdi, kun joku rikastuu ... kuollessaan hän ei ota mukaansa mitään", sanotaan psalmissa 49. Me käytämme aika paljon vaivaa ja aikaa elämässämme saavuttaaksemme kenties jotain sellaista, mikä ei ole lopulta pysyvää. Muistammeko käyttää aikaa ja vaivaa sellaiseen, millä todella on meille merkitystä?

Ymmärtääkseni viime hetkillämme emme niinkään harmittele esimerkiksi sitä, että täytimme aina astianpesukoneen oikein, saimme työpaikalla kiitosta tai että ihmiset eivät ajatelleet minusta pahaa. Sen sijaan saatamme harmitella sitä, että emme osanneet pysähtyä läheisen äärelle, joka hapuili sanojaan, kun tarvitsi ymmärtäjää. Tai kun lapsemme halusi mennä vielä iltauinnille, mutta itsellä oli jotain tärkeämpää hoidettavana sen sijaan. Tai kun olisi kannattanut ymmärtää tylsän arjen rikkaus, mutta odotti vain seuraavaa lomaa tai seuraavaa hienoa kokemusta.

Uskon, että syvä tyydytys elämästä ei tule siitä, mitä minä sain, vaan siitä, mitä minä aikaan sain. Oliko minun elämälläni merkitystä, mikä teki toisten elämästä parempaa vai pahempaa? Tästä maailmasta parempaa vai pahempaa? Tätä voi olla "katoavat ja katoamattomat aarteet".

Sinä olet katoava, sillä aikamme on täällä ainutkertaista. Ja sinä olet katoamaton, sillä sinä olet aarre Luojallesi. Oletko sitä puolestasi muille?

Tuomas Niskanen

kirkkoherra

Orimattilan seurakunta